

ချစ်

အလွမ်းများရဲ့

နောက်တစ်မျက်နှာ

အခန်း (၁)

ဆရာဝန်မျက်နှာ မကောင်းတာကို သတိထားမိနေသဖြင့် မေးချင်တာ လျှော့ပေါ်မှာ ယားနေသည်။ ။ မေးလည်း မမေးရဲ။ ဆေးအိတ်ကို တောင် အထာနဲ့ မကိုင်ခိုင်းဘဲ ဒေါ်ချယ်ရီကိုယ်တိုင်ဆွဲ၍ ဆရာဝန်နဲ့ အတူ ဧည့်ခန်းအထိ ထွက်လိုက်လာခဲ့၏။

ဦးကောင်းကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ပါ။ ဆရာဝန် ထွက်လာတော့မှ ပျာပျာသလဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ကြိုသည်။ ။

“ဒေါက်တာ ခဏ ထိုင်ပါဦးခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာဦးပန်းခိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးကောင်းသည် ဒေါက်တာနှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ...

“သမီးလေးရဲ့ အခြေအနေကို တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြပါလား ဒေါက်တာ။ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကျွန်တော်တို့ သိပါရစေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သမီးလေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ သူ ခရီးထွက်ရင် စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မတို့ ပြင်ဦးလွင်ကို လာခဲ့ကြတာပါ။ အခု ...”

“အင်း ...”

ဒေါက်တာဦးပန်းခိုင်၏ သက်ပြင်းချသံကြီးကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီ၏ စကားက အဆုံးသို့ မရောက်။

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရောဂါကုတယ်ဆိုတာ ဒီလူနာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အရင်ရှာဖွေရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ဖြစ်သလဲဆိုတာက အရင်းအမြစ် ရှာဖွေခြင်းပေါ့၊ နောက်ပြီး ရောဂါသိရင် ဆေးရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကား မှန်ပေမယ့် ဥပမာ နေရောင်ထိပြီး နွမ်းကျနေတဲ့ သစ်ပင်လေးတစ်ပင်ကို ရေလိုနေတာပဲဆို ပြီး ရေလောင်းပေးလိုက်လို့ မရဘူး”

ဒေါက်တာက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြနေသလောက် ဦးကောင်းတို့ ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြ၏။

“အရပ်စကားနဲ့ သိသာအောင် ပြောရရင်တော့ ရောဂါက ဒီဆေးလို ပေမယ့် လူနာက ဆေးကို လက်ခံယုံကြည်မှ ဖြစ်တာ၊ ခေါင်းကိုက်တဲ့ လူကို အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ပေးလိုက်လို့ ပျောက်ရတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနာမှာ ဘယ်လိုတွေးနေမလဲ၊ ဘယ်လောက် ဦးနှောက်ခြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိနေမလဲ၊ ဒီခေါင်းထဲမှာ သူ ထည့်ချင်ရာထည့် ၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေသမျှ ဆေးကတိုးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာ”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ သမီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရိပ်မိပါတယ်၊ ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိကြတာပါ”

ဒေါက်တာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးက ရောဂါကို မွေးနေတာ၊ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လို အကျိတ်အခဲတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို

ယံသူ သေပါစေဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာစိတ်နဲ့ နေတယ်”

လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ငိုငြူသွားကြသည်။ ။ ရန်ကုန်တုန်းက တော့ မိသားစုဆရာဝန်နဲ့ မို့ ကိုယ့်ဆရာဝန်နဲ့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ အခြေအနေ က အထူးပြောဆို မေးမြန်းနေဖို့ မလို။

ခုကျတော့ ဒီလိုအကြောင်းတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်တာပါ ဆိုတာတွေကို ဘယ်ကစ၍ ပြောပြရမှန်းမသိ။

ပြောလို့ ရော ကောင်းပါ့မလား။ သို့သော် မပြောပေမယ့်လည်း ဆရာဝန် ပြောနေတာတွေက အားလုံး ဒက်ထိမှန်နေတာပဲ ဖြစ်၏။ ဦးကောင်းက ပြောဖို့ စကားအတွက် တံတွေးတစ်ချက် မျှလိုက်ပြီးမှ ဒေါက်တာထံ အကြည့်ရောက်ကာ ...

“ပြောရရင်တော့ မိဘနဲ့ သားသမီး ဖြစ်တတ်ကြတဲ့ ပဋိပက္ခမျိုးပါပဲ ဒေါက်တာ၊ မိဘဘက်ကကြည့်တော့ သိပ်ကိုမိုက်မဲတဲ့ ကလေးပေါ့၊ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ ကျတော့ အချစ်သူရဲကောင်း ထင်နေကြတယ်”

“ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ်၊ ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ။ ရောဂါကို ဆေးနဲ့ ကုတာလည်း ကုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လူနာရဲ့ အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်မှာ ဘယ်လိုအရိပ် ထင်နေသလဲ ဆိုတာကိုလည်း မြင်အောင် ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုကုရတာကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ဒေါက်တာက စကားရပ်ပြီး ဦးကောင်းကို ကြည့်သည်။ ။

“ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာပြောမှ သိရမှာ ပါ”

“အင်း ... သူ့ကို စိတ်ပညာ ဒေါက်တာတွေနဲ့ ကုသတာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုချင်တယ်”

“ရှင် ...”

ဒေါ်ချယ်ရီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

“ဒေါက်တာပြောတာက ကျွန်မသမီးမှာ စိတ်ဝေဒနာ စွဲ ...”

“ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါမျိုးကို စိတ်ကို ဖတ်တတ်တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ကုတာ ပိုအဆင်ပြေမယ်လို့ ပြောချင်တာ”

ဒေါ်ချယ်ရီ မထိတ်မလန့်သာ မျက်ဝန်းများ နှင့် သက်ပြင်းခိုးချသည်။ ။ သမီးလေးက ညဘက်လည်း သိပ်မအိပ်၊ နေ့ကျတော့လည်း အခန်းတံခါး ပိတ်နေသည်။ ။

သူစားချင်တာမှ ယူစားတာ၊ မစားချင်တာ၊ မဝတ်ချင်တာဆို ဘယ်လိုခြောက်လှန့် တိုက်တွန်းလို့မှ မလုပ်။

“မမကြီးရယ် ညတုန်းကဆိုရင် အိမ်ကလေး တစ်ညလုံးများ မအိပ်ဘဲနေသလား မသိဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ရေးနှီးတော့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေတာ သိလား၊ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ အဖြူပွပွနဲ့ ဆိုတော့ အိပ်မှုနံရံနဲ့ မြင်ပြီး လန့်ဖျပ်သွားတာပဲ”

ဆရာဝန် ဒီစကားပြောကာမှ အိမ်ဖော် မစု ပြောခဲ့ဖူးတာတွေကို ပြန်တွေးမိ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ က နောက်ထပ် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ထပ်ရှာရဦးမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှာပေးနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ရှိတယ်၊ သူက စိတ်ပညာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့တွေရထားတာ၊ အရမ်းတော်တဲ့ ဆရာဝန်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း လမ်းညွှန်ပေးပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ဒီ

မှာတော့ ဧည့်သည်တွေပါ။ ဒေါက်တာ့ကို ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားတုန်းမှာ ဒေါက်တာက ...”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်က နယ်ပြောင်းဖို့ အတွက် အော်ဒါကျပြီးနေလို့ ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်ရှိနေမယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို အကူအညီ တောင်းမှာ ပါပဲ”

ဒေါက်တာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေသည်။ ။ ပြီးမှ အားယူလိုက်သံလိုမျိုး ပေါင်ကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ ...

“သူက လောလောဆယ်တော့ အနားယူနေတယ်”

“ဟင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါက်တာ၊ သူကလည်း ရောဂါတစ်ခုခုနဲ့ ဆေးခွင့်ယူနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုပေါ့၊ ပြီးတော့ မာနလည်း ကြီးတယ်၊ သူ့မိဘတွေကလည်း ကျိုကျိတက် ချမ်းသာကြတယ်လေ၊ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ပြီဆိုကတည်းက သားဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ပင်ပန်းလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး သဘောမကျခဲ့ဘူး၊ နောက်ပိုင်း စာမေးပွဲတွေ ထပ်ဖြေ၊ နိုင်ငံခြားရောက် ဘယ်ရောက် ဖြစ်လာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီပြဿနာ ခုလိုပေါ်လာတော့ မိဘကလည်း အကြိုက်တွေ့သွားတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြဿနာကို ရှင်းဖို့ မကြိုးစားဘူး”

“သူက ပြင်ဦးလွင်ကပဲလား”

“ရန်ကုန်ကပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုရောက်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ”

“ဒေါက်တာနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ပေါ့နော်”

“ပြောရရင် ဆရာတပည့်ဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ၊ သူ ဟောက်ဆင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဆေးရုံတစ်ရုံတည်း ဆုံဖူးကြတာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကူညီဖူးတာပါ၊ ဒီကောင်လေးက သိပ်တော်တာ၊ လူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် စေ့စပ်တယ်၊ သေချာတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ လူချမ်းသာလေးပေမယ့် ပညာကိုပဲ လိုလားတဲ့ ကလေး၊ ဒါကြောင့် သူ အနားယူနေတယ် ဆိုပေမယ့် အကူအညီ တောင်းကြည့်ရင်တော့ သူ ကူညီမှာ ပါ”

“ဟင် ...”

ဟုတ်တော့မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူးသွားသဖြင့် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးပါမယ်၊ လူတိုင်းဟာ ဗီဇဝါသနာကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ကြတာပဲ၊ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

* * *

အခန်း (၂)

“အိမ်ကလေး ... အိမ်ကလေး ခဏရပ်ပါဦးဟာ၊ နင်ကလည်း ”

ခြေလှမ်းကျရာကနေ ပြေးလိုက်ရတဲ့ အထိ ဖြစ်ကာ ယာမာ ဖုတ်လို့ က်ဖုတ်လို့ က် ဖြစ်နေ၏။

“တကယ်ပဲ သူ့ရည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေတာနဲ့ ဖြစ်သွားလိုက်တာ၊ ဘေးလူတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ပြောလိုက်ကာမှ အိတ်ကို တစ်ဖက်က တန်းလန်း ဆွဲလျက်သားဖြင့် လျှောက်သွားနေသည့် အိမ်ကလေး ခြေလှမ်းတွေရပ်သည် ။

“နင်က ဘာသိလို့ လဲ၊ အဲဒီ ဆေးကြောင်ငနာက ငါ့ကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ဆိုထားတဲ့ တရားမဝင် စီဒီသီချင်းတွေ ပေးပြီးဖွဲတာ”

“ဘာသီချင်းတွေ မို့လို့ လဲ”

“ဪ ဟုတ်တယ်၊ ဆိုပြရဦးမယ် ရှင့်ကို”

ဒေါသက ယာမာဘက် လှည့်တော့မလို ဖြစ်လာသည် ။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ နာမည်က ဆာယာမာ ဖြစ်ပြီး လူက ကပြား။

မျက်လုံးမျက်ဖန် လှသည် ၊ မျက်ခုံး ထူထူကြီးတွေက ခဲနေကာ နှာတံက ကော့ချွန်နေ၏။ မျက်တောင်ရှည်တွေ ကော့လျက် မျက်ဝန်းအိမ်က ပြာရိပ်သမ်းနေသောကြောင့် မြန်မာရုပ် သိပ်မရှိခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကုလားပြောလည်း မကြိုက်၊ ဂျပန်ဆိုလည်း နာသည်

။

“ငါက နာမည်နဲ့ ဒီပုံစံကြောင့်ပါ။ တကယ် မြန်မာစစ်စစ်”

ဟု မခံချင်သံနှင့် ပြန်ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့မှာ အရပ်ကြီးက ရှည်ကာ ပုဆိုးဝတ်တော့ ရင်ဝထိတက်ဝတ်သဖြင့် ခြေသလုံးတွေက၊ မမြင်ချင်မှ အဆိုး။

ဘောင်းဘီရှည်ကျတော့လည်း ခူးလောက်ထိ ခေါက်တင်ထားသည် ။ ခြေတံရှည်ကြီးနှစ်ချောင်းက အကြည့်ရဆိုးကာ ထူပျစ်သော ခြေသလုံးမွေးတွေကို အိမ်ကလေးက အမြဲတမ်း နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“ဟွန်း ရွံစရာကြီး”

“ဘာရွံတာလဲ၊ အဲဒါကမှ ယောက်ျားပီသတာ” တဲ့ ။

အိမ်ကလေးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုးတန်းမှာ စတက်ကတည်းက ယာမာ့ကို ကျောင်းသားသစ်အဖြစ် ဆုံမိကြတာ ဖြစ်သည် ။

အိမ်ကလေးတို့ အဖွဲ့က အစသန်သည် ။ မိန်းကလေးတွေ ဆိုပေမယ့် အုပ်စု လူစုံပြီဆိုတာနှင့် သွားကြ လာကြ၊ ခြေလှမ်းကျဲကာ ပါးစပ်တစ်ခုကိုတော့ အမြဲတမ်း ပါမစ်နှင့် လွတ်လပ်မှု ပေးထားကြ၏။

လူက ကိုးတန်း၊ အရပ်ကြီးက မိုးထိုးလျက် ပုဆိုးဝတ်တာ ပုံပန်းမကျ ဖြစ်နေတော့ ဆာယာမာ့ ပုံစံက ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေသည် ။

အိမ်ကလေးတို့ အုပ်စုရှေ့မှာ ယာမာ ခြေလှမ်းမှားလေသည် ။ ထို့နောက်မှာ ယာမာက အိမ်နီးချင်း လာဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ယာမာနှင့် အိမ်ကလေးတို့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည် ။

“သမီးလေး ... ဟိုကောင်လေးနဲ့ သိပ်မရောနဲ့ နော်၊ မေမေ မကြိုက်ဘူး”

“မင်းကလည်း ကွာ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ဆိုတော့ လူရှိန်တာပေါ့၊ ခင်တာပဲဟာ ခင်ကြပါစေ”

မေမေက တားသည် ။ ဖေဖေက ဖျန်ဖြေ၏။

“ခင်ရုံပဲခင်နေရင် ပြဿနာမရှိဘူးလေ အဖေကြီးရဲ့ ၊ ကောင်လေးက ဘိုကပြား ရုပ်ချောချောလေးရယ်၊ မတော်တဆ ငြိသွားကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒါက အိမ်ကလေးရဲ့ ကွယ်ရာမှာ လူကြီးတွေ ဆက်ပြောကြ၊ ကြိမ်းဝါးကြတာပါ၊ ဖေဖေကတော့ ဟိုတုန်းကတည်းက ဘယ်အရာကိုမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကွဲလွဲယူဆခဲ့တာ မရှိပေ။

“ယာမာတို့ က ဗုဒ္ဓဘာသာ စစ်စစ်တွေပါကွ၊ ငါ မေးမြန်းကြည့်ပြီးပြီ”

”

ဟု လည်း ပြောဖူးသည် ။ မေမေက လက်မခံပါ။

“ကောင်လေးက အဲဒီလိုစိတ်ရှိမှာ ပေါ့၊ သူ့လူကြီးတွေ နေထိုင်ပုံကြည့်ပါလား၊ ဖအေက နိုင်ငံခြားမှာ လိုလို၊ ကွဲသလိုလို၊ သေသလိုလို၊ မအေက ခပ်ကြောကြော ခပ်တင်းတင်း၊ တစ်အိမ်သားလုံး ဘာစီးပွားရေးမှလည်း မရှိဘဲနဲ့ ကြွရွနေတာပဲ၊ ကျွန်မ အဲဒီမိသားစုကို ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာတယ်ပြောပြော အထင်ကိုမကြီးဘူး”

မေမေသည် ယာမာ ဆိုကတည်းက အယူအဆက ဤသို့ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ။ လူကြီးတွေ ဘာပြောပြော အိမ်ကလေးနဲ့ ယာမာက ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်မင်သွားခဲ့ကြ၏။

ယာမာကို အိမ်ကလေး ပို၍ ခင်တွယ်နေမိသည် က ယာမာသည် သူမအတွက်ဆိုလျှင် ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိခဲ့သူ။

အိမ်ကလေး ဖြစ်ချင်တာဆို ဘယ်တုန်းကမှ “ဟင့်အင်း”ဆိုပြီး ခေါင်းခါခဲ့တာမရှိ။ အထူးသဖြင့် ရည်းစားများ သည့် အိမ်ကလေးမှာ ယာမာလို အားကိုးရသည့် ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတာ တစ်တပ်တစ်အားပဲ ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတလေဆို သူငယ်ချင်းတွေက ရည်းစားနဲ့ ယာမာကို နှိုင်းယှဉ် ပြောတတ်ကြ၏။

“နင်လည်း စာပေးတိုင်း မပြန်နဲ့ လေ၊ ရုပ်ကလေးက သနားကမားနဲ့ ကြည့်ပါဦး၊ ယာမာကမှ ကျားကျားလျားလျား၊ ချောတာမောတာ ရှိသေးတယ်”

ဆိုတာမျိုး။

“အဲဒီလောက်တော့ မခိုင်းပါနဲ့ ဟာ၊ ယာမာ သနားပါတယ်၊ သူ နင့်ကို ဒီလောက် တွဲနေကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ လည်း ရိုးချင်မှ ရိုးမှာ ရည်းစားတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းခိုင်း၊ ဖြတ်ခိုင်း၊ ဆက်ခိုင်းနဲ့ နင်က လွန်တယ်”

အိမ်ကလေးကတော့ သူတို့ ပြောတုန်းမှာ ခေါင်းထဲ ထည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဘာမှ မရှိတော့ပေ။ ယာမာကလည်း ကျေနပ်သည် ။ သူမကလည်း ပျော်နေ၏။

စာပေးကြ၊ စာပြန်ကြ ဖြစ်တာလောက်နဲ့ ဘာဖြစ်စရာ ရှိလို့ လဲဟု တွေးထားခဲ့သည် ။ ကင်နီတင်းမှာ ထိုင်၊ ကန်ပေါင်ဘေးမှာ စကားပြော၊ ဒီလောက်တော့ လွတ်လပ်ချင်၏။

ရည်းစားထားတာကို ထိခိုက်ခြင်းဟု မမြင်ခဲ့သည့် ကာလတွေထဲမှာ

ယာမာနဲ့ အိမ်ကလေး အလွန် ရိုးသားခဲ့ကြလေသည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ မရိုးသားခဲ့တာက ယာမာ၊ သူနဲ့ အိမ်ကလေးကြားမှာ အနားသတ် မျဉ်းတစ်ကြောင်းက ရှိထားခဲ့ပြီမို့ ရင်ထဲက စကားတွေ ကို ဘာကစပြီး ဘယ်လို ဖွင့်ချရမှန်းမသိ။

မပြောရဲတာကျ ပြဿနာ မဟုတ်သော်လည်း သူမ ရည်းစားထား တာကို ငြိုငြင်သည့်စိတ်တွေ ဖြစ်လာသည့်အခါမှာ ခဏခဏ စကားများ ရ၊ ရှင်းရ၊ ချောရတာတွေ ဖြစ်လာသည်။ ။

ခုလည်း တစ်လျှောက်လုံး သူမပဲ ဒေါပွ၊ တက်ခေါက်ကြိမ်းဝါးလို့ ဘေးကလိုက်ရသည့်လူ ဘယ်လိုနေရမှန်းပင် မသိ။

ထိုင်လို့ ကောင်းသည့် နေရာမဟုတ်ဘဲ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူများ ခြံရှေ့ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ။

“ဒေါသတွေ သွန်ချတော့မလို့ လား၊ ဟိုးရှေ့မှာ အအေးနဲ့ မုန့်မျိုးစုံ ဆိုင်လေးရှိတယ်၊ ထပါဟာ သူများ ခြံရှေ့မှာ မကောင်းပါဘူး။”

“ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မုန့်ဆိုင် ကော်ဖီဆို င်မှာ ကျတော့ တိုးတိုးပြောပါ၊ ကျယ်ကျယ်မအော်နဲ့ နဲ့ နင်ပဲ”

မတတ်နိုင်။ ဒေါသက ကိုယ့်ဆီတည့်တည့် ပြန်လှည့် လာပြီမို့ သက်ပြင်းချရင်း သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ယောက်ျားတွေများ သူတို့ နဲ့ အလိုက်အထိုက် အရောဝင်နေရင် ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင် အောက်တန်းကျကျ အယုတ္တအနတ္တတွေ ထွက်ပြီး ...”

ယောက်ျားတွေဆိုတော့ ယာမာ့ မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေ ဆတ်ခနဲ မြင့် တက်သွား၏။

“အဲဒီဆေးကြောင် ငါ သူ့ကို ဆောရီးလုပ်လိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ ငါ ဘယ်လိုတွဲခဲ့တာ၊ ဘယ်လိုချစ်ခဲ့တာနဲ့ ပြောလိုက်တာ ပွထနေတာပဲ သိလား၊ သူ့ရုပ်ကိုရော သူ ပြန်ကြည့်မိရဲ့ လား မသိဘူး။ အရပ်က ရှည်ရှည်၊ လက်ပြင်က ကိုင်းကိုင်းနဲ့ ကုလားမခြေထောက် ဂုန်နီအိတ် စွပ်ထားတာ ကျနေတာပဲ”

ယာမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိတော့မလို ဖြစ်သွား၏။ အိမ်က လေးကလည်း ပြောပြီးမှ ယာမာ့ကို သတိရသွားပုံ ပေါ်၏။ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“တူလို့ လား နင်ကလည်း ၊ ရှည်တာချင်းပဲ တူတာ၊ ပုံစံဆိုက်ဂိုက်ချင်းက အကွာကြီး”

ဘုရား ... ယာမာ ပို၍ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အိမ်ကလေးကတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ ဖြစ်သည် ။ နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ခပ်မြင့်မြင့် စည်းထားသည့် ဆံပင်ရှည်လေးတွေကလည်း သူမ ခေါင်းလှည့်လိုက်တိုင်း လှုပ်ခါလျက်။

“တော်ပြီ၊ ဘယ်အကောင်ကိုမှ ပြန်မကြိုက်တော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်”

“ဘာ ...”

သူမပဲပြောပြီး ထောက်ခံတော့လည်း မကြိုက်။

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“ကောင်းလို့ ကောင်းတယ် ပြောတာပေါ့၊ ဘာလဲ ငါက နင့်ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ပြန်ကြိုက်လိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းရမှာ လား”

“တိုက်တွန်းတွန်း မတွန်းတွန်း ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်”

“ပြီးရော၊ ဘာပြောပြော သူ့အကြိုက်ဖြစ်တာ မရှိဘူး”

ယာမာက ရွဲ့ပြောပြီး လက်ပိုက်သည် ။ အိမ်ကလေးက ယာမာ့ပခုံး
ကို သူ့ပခုံးနဲ့ တိုက်ချပစ်လိုက်ကာ ...

“ယာမာ”

“ဟ ...”

အစွန်းမှာ ထိုင်နေသဖြင့် ယာမာနောက်က မြက်ဖုတ်ထဲကို ကိုးရိုး
ကားရား ကျသွား၏။ တစ်လမ်းလုံး စုပုပ်ပွထနေသည့် အိမ်ကလေး မျ
က်နှာလေးမှာ ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်
၏။

“ကံကောင်းလို့ ဟိုဘက်က ခွေးချေးပုံ မဟပ်မိတယ် ယာမာရယ်၊
ဟား ဟား ဟား ... ယောက်ျားလေး ကျားကျားလျားလျား ပုံနဲ့ ငါ တွန်း
လိုက်တာလေးကို ဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားရလား”

“ကျားကျားလျားလျားလည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဒီမှာ လက်ပိုက်ပြီး ခြေချင်း
ချိတ်ထိုင်နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် တွယ်ထားမလဲ”

“ဘယ်လို ထိုင်ထိုင်လေ သတိဆိုတာ ရှိရမှာ ပေါ့၊ ငါ ခွာချခဲ့တဲ့ ပ
လေးဘွဲ့ငဲ့ထွန်းနိုင် ဆိုရင် နောက်က ဓားပျံလွှတ်လိုက်တာတောင် အ
သာလေး ရှောင်နိုင်တယ်၊ အဲဒါ ရှေ့မှာ လည်း ဖိုက်နေတာနော်”

ယောက်ျားချင်း ယှဉ်ပြောတော့ ယာမာမျက်နှာကြီး နီလာ၏။

“သူက အစကတည်းက ဖိုက်တာပဲ၊ ဟိုအဆင့် ဒီအဆင့်ထိ အောင်လ
က်မှတ်တွေ ရထားတဲ့ ကောင်”

“ဒွီးမနေပါနဲ့ ဟာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ သူ့ဆီမှာ အထင်ကြီးစရာ တစ်

စုံတစ်ခုသော အရည်အချင်းတော့ ရှိရတယ်ဟာ၊ ငါက နင့်ကို
ဓားပျံကိုရှောင်ဖို့ ဖိုက်တာလိုတော်ဖို့ ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ခုခု
ပေါ့ ...”

“အဲဒါကြောင့် နင်က ငါ့ကို ပေါတောတော ကြောင်တောင်တောင်
ကောင်တစ်ကောင်လို သူငယ်ချင်းအဆင့်မှာ ပဲ ထားခဲ့တာလား”

“ဘာ ...”

အရောင်အသွေး မတူညီသော မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြာရှည်စွာ ဆုံစ
ည်းသွားကြသည် ။ ထိုမှ စ၍ ပွင့်အန် လွတ်ကျလာခဲ့သည့် ယာမာ့ထံမှ မ
ရိုးသားခြင်းကို နောက်များမှာ အိမ်ကလေး မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ မရတော့
ပါ။

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်”

ဟု ရင်ဖွင့်သည် ။ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်မယ်လို့ ဘယ်လိုပြောပြောမရ
။ မုန်းအောင်ပြောပြီး ခွာထုတ်လို့ လည်း မရပေ။ စကားမပြောဘဲ နေ
တော့လည်း အိမ်ကလေးကိုယ်တိုင် ဘေးမှာ ယာမာရှိမနေလျှင် မနေတ
တ်သည် မို့ မအောင်မြင်။

ထိုအခါ ချစ်သူလည်း မဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းလိုလည်း မဟုတ်တော့ဘဲ
ပြန်တွဲဖြစ်ကြပြန်၏။

ဟိုတုန်းကနဲ့ မတူတော့သည် က အိမ်ကလေးကို ရည်းစားထားခွင့်
မပေးတော့ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ထို့ပြင် မပြီးပြတ်သေးသော ရာဇဝင်ဟောင်းလေးတွေကြောင့် ပြဿ
နာရှိလာသမျှ ယာမာက ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်း၏။

ခဏခဏ ရန်ဖြစ်၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေရလည်း နာကျင်ရမှန်း မသိ။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်သာ ဘယ်ကောင့်ကိုမှ ဂရုမစိုက်နဲ့ တော့၊ တစ်လောကလုံးကို တစ်ခါတည်း စိန်ခေါ်ထုတ်ပြီး ဖိုက်ပစ်မယ်”

ယာမာက ကြမ်းပြီဆိုတော့လည်း လူကြမ်းလေးဟု ခေါ်ရလောက်၏

။

“ညည်းတို့ နှစ်ယောက် တော်တော်ကို သတင်းကြီးနေပါလား အိမ်ကလေးရယ် ဟင်၊ ယာမာ ဒဏ်ရာတွေ များ တယ်ဆို”

“ဟိုကောင်တွေက စတာ မေမေ”

“အို ဘယ်သူက စစ ကိုယ့်ကြောင့် ယောက်ျားလေးတွေ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာ မိန်းကလေး ဘယ်လောက် သိက္ခာကျသလဲ သိရဲ့ လား၊ ယာမာနဲ့ လုံးဝမတွဲနဲ့ တော့”

မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မေမေတို့ မသိ။ အိမ်ကလေး ရည်းစားထားတာတွေ ၊ မပြတ်တပြတ် ရည်းစားတချို့ကြောင့် ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ဘာဆိုဘာမှ လူကြီးတွေက မသိ။

ယာမာနဲ့ ဆို တွဲရေးထက် ခွဲရေးအတွက်ကိုပဲ အလေးထားခဲ့သဖြင့် ပြဿနာသံကြားတာနဲ့ “ဒီကောင်လေးနဲ့ မတွဲနဲ့ ” ဆိုသည့် အသံပဲ ထွက်၏။

အိမ်ကလေး တွေးမိသည် ။ မေမေ ဒီဘက်က ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေသေးတာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ယာမာ့ကို မြင်လျှင် သူ့အမေ ဘယ်လို နေမလဲဟု ...

အမြဲတမ်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ယာမာတို့ အိမ်ကြီးထဲတွင် ...

* * *

အခန်း (၃)

“ဟဲ့ ဟိုမှာ ယာမာတို့ ကား မဟုတ်လား”

ကာရန် ပြောသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ပါဂျရီး နက်ပြာ
ရောင်နှင့် ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က
မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းနှင့်ရှိနေကာ ဘေးတစောင်းက ကြည့်တော့
ကျောချွန်နေသည့် နှာတံကြောင့် ယာမာ့အမေမှန်း ပြောပြဖို့ မလို။

ယာမာထက် ပို၍ ပါးလျသော နှုတ်ခမ်းသားတွေက တမင်တကာ ဖိ
ဝိတ်ထားမှန်းလည်း သိသာလျက် မေးဖျားကို ခပ်ပင့်ပင့် တင်ထား၏။

“တော်တော် ဘဝင်မြင့်မယ့် ရုပ်ပဲဟ”

ကာရန်က နဂိုကတည်းက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ။ သူ
မနှင့် အဆင်ပြေလျှင် ပြေသလိုဆက်ဆံကာ မပြေတဲ့ သူဆို ယောက်ျားမိ
န်းမ ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်ဖြစ် ရိုင်းချင်ရိုင်း၊ ယဉ်ချင်ယဉ် ပြောချလိုက်တာပဲ
ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးကြီးက ကားကို နေရာတကျ မရပ်ဘဲ မျက်လုံးက
ဒီဘက်ကို ဝေခနဲ ရောက်လာသည်။ ။ ဟိုဘက်ကနေ ယာမာ ဆင်း၏။

မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ် စူတင်းနေသည့် ယာမာ့မျက်နှာက ခပ်ငုံ့ငုံ့၊
တံခါးကို လက်နောက်ပြန် တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး ဘယ်မှ မကြည့်ဘဲ အတန်းဘ
က်ကို ထွက်သွား၏။

အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ကားကို နေရာနည်းနည်းပြင်ကာ အိမ်က လေးတို့ ကို တည့်တည့်ကြည့်ဖို့ မလိုဘဲ ဘက်ခံမှန်ထဲကနေ ပြောင်းလဲ အကဲခတ်တတ်၏။

ယာမာ ထွက်သွားသည့် ဘက်ကိုတော့ ပြောင်ပြောင် လိုက်ကြည့်သည်။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဟွန်း၊ သူ့သားကို နင်နဲ့ ပတ်သက်မှာ စိုးလို့ ပေါ့လေ”

“အေးလေ၊ သူ့သားက အိမ်ကလေးဘေးမှာ ခြေဆေးပေးပါရစေ၊ လက်သုတ် ပေးပါရစေနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုများ မသိလေရောသလား”

“တိုးတိုး ပြောကြစမ်းပါ နင်တို့ ကလည်း ”

“ဘာ ...”

အားရပါးရ ပြန်ဖဲ့ချင်နေတာကို အိမ်ကလေးက မီးငြိမ်း သံချောင်း ခေါက်လိုက်သဖြင့် ကာရန်နဲ့ သဲဖြူ ဖျတ်ခနဲလှည့်လာ၏။ အိမ်ကလေး၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ပါဂျရီးဆီမှာ ပဲ ရှိနေကာ ...

“ဒီမိန်းမကြီးက ယာမာ့အမေ ဒေါ်သစ်သစ်တင်တဲ့ ၊ နေပုံထိုင်ပုံက မြင်လိုက်ရရင် အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းပဲဟာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို လူတချို့က ဟိုပြော ဒီပြော ပြောကြတာပေါ့။ သူကလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါကတော့ လူတွေပြောသလို မထင်ပါဘူး၊ ဒီမိန်းမကြီးက တကယ် တော်တာပဲဖြစ်မှာ ၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေက အရမ်းရဲရင့်တာပဲ၊ ငါ ကြိုက်တယ်”

“သားကိုလား၊ အမေကိုလား”

“နှစ်ယောက်စလုံး”

ကာရန် မျက်နှာ မဲ့ရွဲ့သွားသည်။ ။

“ငါ ယာမာ့အချစ်ကို နားလည်တယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ ယာမာ့လောက် ချစ်နိုင်မယ့်သူ မရှိဘူးဆိုတာလည်း ငါ နားလည်တယ်”

“ငါတို့ လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ သူ့အမေကို ကြည့်ပါဦး”

“ဒါကတော့ဟာ သူ့သား သွေးထွက်သံယို ဖြစ်လာတာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကိုလည်း မေမေတို့ က ကျပ်တာပဲ၊ သူ့အမေ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

စာနာမှုတွေ၊ နားလည်မှုတွေ ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း ထိုနောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ကလေးနဲ့ ယာမာတို့ ၏ တွေ့ဆုံမှုတွေက မအေးချမ်းတော့ပေ။

“ကျောင်းတွေလည်း ပြီးတော့မယ်ဟာ၊ နင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဖြေ မပေးသေးတာလဲ ဟင်”

“စဉ်းစားနေတာပါ၊ ငါ နင့်ကို ချစ်သူအဖြစ်ရွေးဖို့ အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိနေလို့ ”

အိမ်ကလေးကလည်း ပွင့်လင်းသည် ။ သူမ ဘာလုပ်လုပ် ယာမာမသိတာ မရှိ။ ယာမာ့ကိုလည်း မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းလို သဘောထားပြီး အကုန်တိုင်ပင်၏။

ဒီတုန်းကတော့ ပုံစံကလန်ကလားနှင့် ချောမောသပ်ရပ် လာမယ့်ပုံလည်း မရှိဘဲ ကိုယ့်ဘေးမှာ ခယအောက်ကျစွာ ရှိနေခဲ့သော ယာမာဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နေရာယူလာနိုင်ပေမယ့် ယောက်ျားရယ်လို့ လည်း မထင်၊ ထို့ပြင် ရှိသေးသည် ။

ကိုယ် နေထိုင်သွားလာသမျှ အတွင်းသိမို့ ယာမာ့ရင်ထဲမှာ လည်း ကို

ယ့်ကို သူငယ်ချင်းထက် ပိုမို မျှော်လင့်လာမည်ဟု မတွက်မိခဲ့။

ခုလို သူ့ဘက်က စွဲလမ်းချစ်ခင်ခြင်းတွေကို သိမြင်ခံစားလာရသည် တကယ် အံ့ဩမိ၏။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းစွာ ခံစားမိသည် က အိမ်ကလေး ရင်ထဲမှာ ယာမာ၏ အချစ်ကို ခံစားလိုက်မိသော နွေးထွေးမှုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးပေ။

အချစ်ဟာ အလွန်ပျော်ရွှင်သာယာဖွယ် ကောင်းသော ပေါ့ပါးလွတ် လပ်ခြင်း တစ်ခုထက် ပိုမိုသော ခံစားမှုမျိုးလည်း မထားခဲ့ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ယာမာ့ကို အိမ်ကလေး ချစ်သည် ။ ချစ်ပေမယ့် ဝန်မခံရဲဘဲ ရှိ နေသည် ။

ခဏ ခဏ ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသော သူမ၏ ချစ်ခြင်းအဖြေကို ယာမာ ယုံပါ့မလား။ သူကရော သံယောဇဉ်တစ်စနှင့် ချစ်ပါသည် ဟု ပြောခဲ့ပြီး တကယ်တမ်း ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်ကို တစ်သက်လုံး မေ့ပျောက် ထားခဲ့နိုင်ပါ့မလား။

အချစ်သည် လောဘစိတ်တို့ ကို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တက်လာစေသ ည် လား။ ယာမာနှင့် ပတ်သက်လာကာမှ အိမ်ကလေးရင်ထဲမှာ ပေါ့ပြ က်ခြင်းအားလုံး ပျောက်ဆုံးကုန်သည် ။ အရာရာဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံ စားမှုတွေပဲ ဖြစ်လာခဲ့၏။

“အိမ်ကလေး”

“ဟင်”

“ဒီဘက်ကိုတိုး”

အဖြေပေးဖို့ ချိန်းထားပေမယ့် အိမ်ကလေး လာတာကတော့ အဖြေ ပေးဖို့ မဟုတ်ပါ။ သူ့အမေ ဘယ်လိုအယူအဆ၊ ဘယ်လိုသဘောမျိုး ရှိသ

လဲဆိုတာကို သိချင်သေးသည်။

ဒါကို မေးမလို့ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်တွေ့ဖို့ ခြံနောက်ဖေး လမ်းကြား
လေးထဲမှာ ချိန်းထားကာမှ မိုးဖွားလေးတွေ ကျနေသည်။

ခြံထဲက အပြင်ကို အုပ်ကိုင်ကျနေသည့် သရက်ပင်အိုကြီး၏ အမိုးရိ
ပ်ကလည်း မိုးစက်တို့ ကို လုံခြုံစွာ ကာကွယ်ထားနိုင်။

အိမ်ကလေးက တီရှပ်လက်ပြတ် အနက်လေးနှင့် ဘောင်းဘီရှည်
အပြာရောင်ပွပွလေးကို ဝတ်ထားကာ ခါးမထိတထိရှည်သော ဆံပင်
တွေကို ဒီတိုင်းဖြန့်ချထား၏။

မိုးစက်မှုန်တို့ တဖွားဖွားစဉ်နေသဖြင့် လက်လေးပိုက်၍ ပခုံးလေးပါ
ကျုံ့ထားသည်။ ။ ယာမာက ဂျာကင်ရှည်ကြီးမှာ ခေါင်းစွပ်က ပါသေးသ
ည်။ ။ ဂျင်းပင်နီပွနှင့် ရှူးဖိနပ်အန်ကို စီးထားသည်။ ။

“တစ်နေ့လုံး မိုးအုံ့ပြီးအေးနေတာကို ဒီတိုင်းပဲ နေတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စုစု ကြာဇံချက် ချက်နေတာကို ဝင်ကူရင်း ချွေးထွက်
လာတာနဲ့ ချွတ်လိုက်တာ၊ နင်ပဲ သေလုမြောပါး ခေါ်ပြီးတော့။”

“သေလုမြောပါး ခေါ်တာပေါ့၊ တစ်နေ့ကုန် ဖုန်းခေါ်တာ လုံးဝမရဘူး
၊ ကိုင်လည်း မကိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို မာမိကလည်း ဇွတ်ကျပ်ကျပ်နေတာ။”

နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်း ထပ်ကပ်နေကြရင်း ယာမာက သူ့ဂျာကင်
ကိုချွတ်၍ အိမ်ကလေးပခုံးပေါ်မှာ သေချာ ထပ်အုပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

“ဟာ ဂျာကင်ကြီးက အလေးကြီးပဲ၊ မဝတ်ချင်ပါဘူး။”

“ဝတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ခဏခြုံထား။”

“ဒီလောက်လည်း မအေးပါဘူး။”

“အေးအေး မအေးအေး”

ယာမာက စပို့ရှပ် နက်ပြာစင်းလေးနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီ အိတ်တွေထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။ အချိန်က မိုးချုပ်စပဲ ရှိသေးသည်။ ။ ညအရောင်က ရင့်နေသည်။ ။

မိုးတစ်မိမ့်နှင့် ဖြစ်နေသည့်အပြင် လမ်းကြားကလေးက မှောင်မိုက်နေသဖြင့် လူရောက်ကားရော ပြတ်လပ်နေခဲ့၏။

“အိမ်ကလေး”

“ဟင်”

“ငါ့ကို အဖြေပေးလေ”

“မတွေ့ရတဲ့ လူတွေကျနေတာပဲ ယာမာ၊ ပြီးတော့ နင့်မာမိကလည်း တော်တော်ပြင်းထန်နေတာ မဟုတ်လား”

ကိုယ့်ကြောင့် ဟုတ်၊မဟုတ် နည်းနည်း တီးခေါက်ကြည့်လိုက်တော့ ယာမာ ငိုငံသွားသည်။ ။

“ကြားစကားတွေကြောင့်ပါဟာ၊ မာမိက သဘောမဆိုးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ငါတို့ နှစ်အိမ်က ခြံချင်းကပ်လျက်သား ဖြစ်နေကြတာ၊ လူကြီးချင်းကလည်း ရင်းနှီးကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်မာမိက အထာကြီးနဲ့ ကိုး”

“အဲဒီလို ဖြစ်နေတာပါ၊ တကယ်တော့ မာမိက သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူ၊ ဘေးလူတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

သူ့ခံစားချက်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ရေး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ တွေးမိပါသည်။ ။ အရင်းအမြစ် တကယ်က ဒေါသစ်သစ်တင်ကို ဝေဖန်ချ

င်တာလည်း မဟုတ်၊ ယာမာကို အဖြေ မပေးချင်သေးသည် မို့ သိုင်းဝိုင်း ပြောနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ...

“အိမ်ကလေး”

“အမေ့ ...”

အမှတ်တမဲ့ ယာမာက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်လိုက်သဖြင့် လန့်သွား၏။

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် နီးလျက်နဲ့ ဝေးရမယ့် အဖြစ်တွေ ရင်ဆိုင်လာကြရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ မိဘတွေက မုန်းကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတည့်ကြဘူး၊ ငါတို့ ကရော ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြသေးဘဲ မခွဲနိုင်ကြဘူး၊ ဘာလိုလို အခြေအနေကြီးနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ကွဲကွာသွားကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ဘာလို့ ကွဲရမှာ လဲ ယာမာ၊ အိမ်ချင်းကပ်နေတာပဲ၊ လာချင်ရင် အနီးလေးရယ်”

“အိမ်ချင်း ကပ်မနေတော့ဘူး ဆိုရင်ရော ...”

“ဟင် ... ”

“ငါ့ကို မာမိက ဂျပန်က ဦးလေးဆီကို ပို့ထားမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“အံ့မယ်”

ဒီလိုကြားလိုက်တော့ မာနက ခုန်တက်လာ၏။ ဒါကို သားရှင်က လုပ်စရာလား။ မေမေကြားလျှင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားလိမ့်မည်။

“အဲဒါ နင်နဲ့ တော့ တိုက်ရိုက်မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါကလည်း အစက သွားချင်ခဲ့တယ်လေ၊ ဦးလေးကလည်း ခေါ်တယ်၊ မာမိက

တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ မသွားဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခု ငါက မသွားချင်တော့ဘူး၊
မာမီက လွှတ်နေပြီ”

“သွားလိုက်ပေါ့”

“အိမ်ကလေး”

“အာ နာလိုက်တာ၊ လွှတ်စမ်းပါ”

“မလွှတ်ဘူး”

ယာမာက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပို၍ ဖိဆုပ်ကာ ရင်ဘတ်ချင်း ထိမတတ်
ဆွဲယူသည်။ ။

“မိဘတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ခေါင်းထဲ မထည့်ကြေးဟာ၊ နင့်အမေ
ဘာပြောပြော ငါလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မာမီ ဘာပြောပြော နင်လည်း ဂရု
မစိုက်ပါနဲ့ ”

“အို ... မစိုက်လို့ ဖြစ်မလား၊ နင်နဲ့ ငါ ရှိနေသမျှ သူ့မိဘကိုယ့်မိဘဆို
တာ ဖျောက်ဖျက်ထားလို့ ရမှာ လား၊ နင့်မာမီကို ကာကွယ်မပြောနဲ့ ၊
သားရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ဒီလောက် မဖြစ်သင့်ဘူး”

“ဖြစ်ဖြစ်၊မဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက နင်ပဲ၊ အဖြေပေးပါ
အိမ်ကလေးရာ၊ လွမ်းကြရတာတွေ အဓိပ္ပာယ် ရှိချင်လို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ငါ့
ကိုယ်ငါ နင့်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ငါ့ကို ပြန်ချစ်မ
ယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မချစ်ဘူး”

“ဟာကွာ”

ယာမာ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတာကို မမြင်ရပေမယ့် ဒီတိုင်းဖြစ်မှာ

သေချာသည်။ ။ ပြီးတော့ ပန်းမှ ကိုင်ထားသည့် လက်တို့ က လျှောခနဲ ပြုတ်ကျသွားကာ ...

“ကျွတ်”

ကုပ်ပိုးက ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်က လေး၏ လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

“တကယ်ပြောတာလား အိမ်ကလေး၊ မာမီနဲ့ သက်ဆိုင်တာလား၊ ငါ့ကို တကယ် မချစ်နိုင်တာလား”

“နင့်မာမီကြောင့် နင့်ကိုချစ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့တာ”

“ဟား ...”

ယာမာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။ ။ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်ကာ ...

“နင် ကောင်းဆက်စံနဲ့ ငြိသွားပြီလား”

“ငြိစရာလား”

“ငါသိပါတယ်၊ နင် အဲဒီအချစ်တွေ ငါ့အတွက်ပဲ မဟုတ်လားဟင်၊ ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ မာမီကို အစာမကြေတာ ဖယ်ထားလိုက်ပါဟာ”

ယာမာက ဇွတ်ဖြစ်နေသည်။ ။ လက်ဖဝါးကနေ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ပြန်ကိုင်ကာ မေးနေရင်း ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်၏။

“အို ... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ယာမာ ...”

“ချစ်တယ်”

“သား ... သား ယာမာ”

“ဟင် ...”

ခြံထဲက မီးရောင် ဝင်းခနဲ ထွက်ကျလာသည်။ ယာမာရင်ဘတ်ကို အိမ်ကလေး တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်မီးရောင်က ဝေ့ခနဲ ဖြတ်သန်းသွားပြီဖြစ်ကာ ...

“ဟေ့ ...”

ဒေါ်သစ်သစ်တင်သည် ဝေ့တက်သွားသည် ဓာတ်မီးရောင်ကို တည့်တည့် ပြန်ထိုးလိုက်ပြီး ထဘီတစ်ဖက်မ၍ ကသုတ်ကရက် လျှောက်လာ၏။

သူမနောက်မှာ တော့ ခြံထဲက အလုပ်သမားတွေနှင့် အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ...

“သား ... မင်းကို မာမီ ဘာပြောထားသလဲဟင်”

အိမ်ကလေး ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် ကျောနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မေမေတို့ အသံများကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

“သမီး”

မိဘတို့ ၏ ဘာမှ အရာမထင်ခဲ့သော ပဋိပက္ခတွေက အရာထင်သွားကြ၏။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ဝန်းတို့ ဖြင့် စစ်ခင်း၍ ဘယ်ဘက်ကမှ ဒူးထောက်ဖို့ မရှိသော အငြိုးများ နှင့် ချည်နှောင်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ထိန်းသိမ်းကြတာပေါ့”

ဒေါ်သစ်သစ်တင်က စ၍ ကြေညာသည်။ ဒေါ်ချယ်ရီမျက်နှာ ရဲညိုတက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ကြဖို့ ရှင်လည်း ထိန်းပါ”

ဒေါ်သစ်သစ်တင်၏ မျက်ဝန်းတို့ က နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကိုင်ထားကြသည့် ဓာတ်မီးတို့ ၏ အလင်းရောင်အထက်မှာ ပြီးခနဲပြက်ခနဲ လက်သွားသည်။ ။

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမရဲ့ သဘာဝကို ဆွဲညှို့ခြင်း၊ ကပ်ငြိခြင်းပဲ ဒေါ်ချယ်ရီ၊ ဘယ်သူ့ဘက်ကပဲ အဓိက လိုအပ်မယ်ဆိုတာ ဒေါ်ချယ်ရီ သိမှာ ပါ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသားကို ပိုင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံးက ဆူးခြစ်ရာ မထင်အောင် အသန့်စင်ဆုံး မွေးလာခဲ့ရတဲ့ သားကို ပေါက်ပြဲကွဲရှ ဖြစ်လာတဲ့ အထိ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ လိုရင်းတိုရှင်း ပြောလို့ ရနေတုန်းမှာ ကျွန်မတို့ တွေ ကိုယ့်ကလေးကို ကိုယ် ထိန်းကြဖို့ ပဲ”

ဒေါ်သစ်သစ်တင်က စကားပြော အနုတ်အသိမ်းယဉ်သည် ၊ လေသံက ဩဇာညောင်းသည့် အသံမျိုး ဖြစ်၏။

အေးစက်သော မျက်ဝန်းများမှ အငွေ့အသက်က တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထားနိုင်စွမ်း ရှိသည် ထင်သည်။ ။

“လာ သား”

သားကိုလက်ဆွဲ၍ ဖျတ်ခနဲ လှည့်သွားပြီဆိုမှ ဒေါ်ချယ်ရီ အသား ဆတ်ဆတ်တုန်လေသည်။ ။

“ညည်း ... ညည်းကြောင့်”

အိမ်ကလေး၏ ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူပြင်းကျိန်းစပ်သွား၏။ ည၏ မီးရောင်တွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားကာ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မှောင်မိုက်

သွားလေသည်။ ။

ထိုထဲတွင် ထူးဆန်းမှုတွေ များစွာပေးခဲ့သော လောကကြီးက ယာမာနှင့်အိမ်ကလေးတို့ အား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိမ်းသက် မုန်းခွင့်မပေးခဲ့ပေ။

ဝေးနေရလေ လွမ်းလေ၊ ယာမာသည် မိခင်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ် ဝေးကွာရသောအခါ ပေကတ်ကတ်၊ လူပေကလေး ဖြစ်လျက် လူမမာလိုလို၊ ချူချာသလိုလို၊ သူ တစ်ခုကိုပဲ ခဏခဏပြောသည်။ ။

“ကျွန်တော် အိမ်ကလေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

* * *